

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344972304/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

bedre end ude ved Boulogneskoven véd Besked med, hvad en billet de correspondance betyder. Fruen har under Vejs betalt Konduktøren 50 Centimer for sin Billet ligesom jeg, og har udbedt sig en saadan Korrespondance-Billet, hvis Hemmelighed det er, at den giver Ret til at køre videre paa en Sporvognsline i den indre By. Det er Sporvognslinjerne, der korresponderer, men der er aldeles ikke Tale om Korrespondance mellem Palmen, Obelisken der i det Vognhjørne og Fyrretræet her i dette – ikke Tale om at køre to paa én Billet.

»De fortalte før, at De var i Odéon og saa *Le roi Midas* og *Un mariage d'hier*. De var vel meget rørt?» spøjte hun.

Og for allerførste Gang gjorde hun en lille, skælmisk Grimace med Neglene op foran Øjnene.

»Jeg fældede store Taarer, Madame.»

»Men kunde De forstaa det?»

Jeg fik et Anfald af hjærtebankende Frimodighed:

»Omtrent ikke. Men det var dog kønt at høre. Der er noget saa særegent, ufatteligt ved de franske Kvinders Maade at føre Stemmen paa. Frue, og Deres Skuespillerinder taler saa musikalsk, har saa rige Vokaler og Konsonanter – eller hvad Kritiken nu kalder det – at blot det at fornemme denne Virtuositet sætter én i henrykt Spænding. Og naar de rigtig kom i Lidenskab i Odéon, tror jeg, at jeg forstod hvert Ord, skønt jeg ikke véd, om jeg forstod med Øjet eller Øret...»

Jeg vilde maaske have tilføjet i samme Aandedræt, at man jo ogsaa kunde forstaa, selv om Sporvognstumlen gjorde én lidt døv. Men Damen faldt mig i Talen:

»Jeg har ikke set *Un mariage d'hier*. Men jeg har læst Kong Midas.»

»Det er vel kønne Vers, det lille Enaktsstykke er skrevet i?» siger jeg. »Jeg kunde kun forstaa saa meget, at Guderne havde ladet fremvoxe lange Æselsører paa Kong Midas' Hoved, fordi han holdt af Fløjtespil og andre smukke, hedenske Kunster. Hvad der rørte mig var hans unge Hustrus Medynk med den hedenske Monark – at hun glemte al sin Forargelse, da hun først fik Æselsørene at se: »Men det klæder dig jo godt!» – den skønne, kvindelige Overbærenhed.»

Alt dette fik jeg sagt paa mer eller mindre slet fransk, ivrig efter endnu at fremlokke nogle flygtende Glimt i disse fremmede Øjne og efter endnu at finde en Gnist af den skønne, kvindelige Overbærenhed.

Nu grublede jeg over, om jeg ved Louvre uskyldig og oprigtig

turde sige, at det var mig en *douleur* at skulle sige Fruen Farvel. Men jeg blev overrumplet. Vognen holdt pludselig stille: *Louvre!* I det samme smuttede Damen fra St. Cloud rank, i hele sin Højde ud: *Bonsoir, monsieur!* Og mens jeg endnu stod med Hatten i Haanden, saa jeg hende forsvinde hen ad Fortovet for ved Hjælp af sin billet de correspondance at finde Plads i en ny Sporvogn.

Jeg var til Mode, som da jeg i Köln kom en Tiendedel Minut for sent til Pariser-Nattoget, og da en Banefunktionær med et medfølelende Skuldertræk erklærede:

«Ja, min Herre, Toget gaar *punkt 11.*»

.... Noget, der var skønnere, større, stærkere, end jeg kendte til, noget, der svimlende højnede og uddybede alt, hvad jeg havde af Begreb, var brust mig forbi. Hun, der ikke *gjorde Øjne* som alle Pariserinder, smukke og grimme, hun *havde* virkelig Øjne; og med et Smil, som kom indefra, forstod hun at smile, naar der i min lange, unyttige Tale tændtes en Gnist – smile *punkt elf.* Hun var af dem, som vilde have tilgivet Kong Midas hans Kærlighed til Fløjtespil og hans Æselsøren, naar de efter visse hemmelige Skønhedslove, som kun Kvinder forstaa, klædte ham.

(Her følte jeg forsigtig til mine egne Øren, og – Vidunder! – jeg syntes, at de under min festlige Samtale med den aandfulde Dame havde voxet sig utrolig lange, men bløde, lodne, veltilspidsede – al min unge Æselagtighed i dens Blomst og Ynde. En fin Haand havde kærtegnende glattet disse mine Prydelser, og en Mund, der var altfor dannet og for lidt dansk til at kalde mig *Æsel*, havde paa parisisk udraabt mig som Kong Midas.)

Jeg stak min billet de correspondance i Lommen for at gemme den til evig Erindring. Saa gik jeg gennem Gaderne ensom med mine Midasøren – og ene med min Skygge som Obelirken paa Konkordapladsen. *Il n'est pas content.*

Antonius.